

Η ποίηση ...ταξιδεύει με τρένο

Με αφορμή τα τρέινα που ταξιδεύουν ακόμα μιλήσαμε με τον ποιητή Θεόδωρο Ζαφειρίου, ένα ποιητή που με τον τρόπο που εκφράζεται νιώθει κανείς ότι βρίσκεται σε ποίημά του. Η συνέντευξη στην Έρικα Αθανασίου πρωτοδημοσιεύτηκε στο διαδικτυακό περιοδικό για τον πολιτισμό tetragwno.gr.

Φυσικά όμως για την αναδημοσίευσή της στην Κηφισιά, δεν παραλείψαμε να τον ρωτήσουμε τη σχέση του με τα παγκάκια. Με τα παγκάκια των σταθμών ή οποιοδήποτε άλλο παγκάκι μπορεί να εμπνεύσει έναν ποιητή.

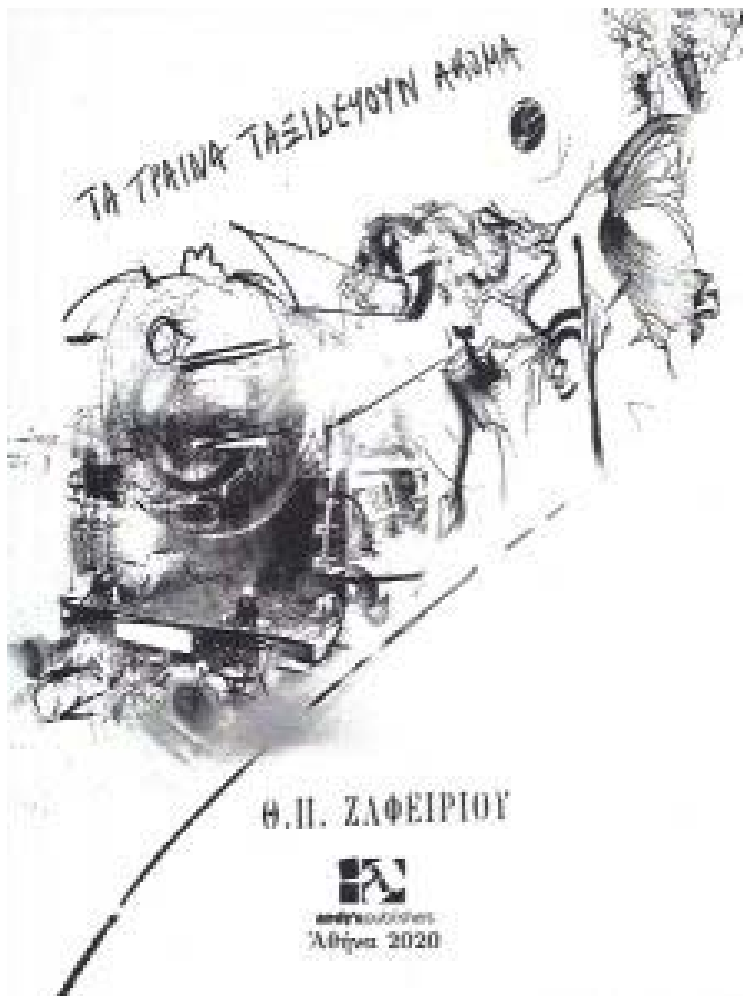
Νομικός σε σπουδές, εργάστηκε στο Υπουργείο Εξωτερικών και κυριεύτηκε από το πάθος για ταξίδια με τρένο. Στα τρένα οφείλεται και η ποιητική συλλογή του, με αφορμή την πρόσφατη έκδοση της οποίας έγινε η συνέντευξη, «Τα τρένα ταξιδεύουν ακόμα» που κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις andy's publishers. Τα τρένα ταξιδεύουν ακόμα και ο ίδιος, απαντώντας στις ερωτήσεις μας, παρασύρθηκε κινδυνεύοντας να θεωρηθεί «τρενοβάμων», σίγουρα όμως όχι οπισθοδρομικός όπως φοβήθηκε προς στιγμήν. «Τρενοβάμων», τι όμορφη λέξη, για έναν ποιητή που ταξιδεύει ανάμεσα στις λέξεις και τα τρένα, με την «πρώτη... νύχτα γάμου του με το εξωτερικό», να την περνάει μέσα σε ένα τρένο..

«λείπει», η άλλη ποιητική του συλλογή, που πρόσφατα εκδόθηκε. Μια συλλογή αφιερωμένη στο πρόσωπο που λείπει, στη δική του Ντίνα. «Μια καινούργια αγάπη γεννιέται από την έλλειψη και αντιστέκεται στον χρόνο, που, όπως βλέπετε, κάνει παντού την εμφάνισή του.»

- **«Τα τραίνα ταξιδεύουν ακόμα» ένας τίτλος ελαφρώς προκλητικός σε μια εποχή που τα ταξίδια έχουν σχεδόν απαγορευτεί. Ποιο υπήρξε για εσάς το πιο αξέχαστο ταξίδι;**

Στα χρόνια, που γράφτηκαν αυτά τα ποιήματα, δεν μάς είχε επισκεφτεί ακόμα ο εστεμμένος Ιός. Βλέπετε όμως τα πράγματα στην εποχή μας αλλάζουν τόσο ραγδαία, ώστε και σήμερα, που, όπως λέτε, τα ταξίδια έχουν σχεδόν απαγορευτεί, η τεχνολογία είναι πιο προκλητική και από την πανδημία και από την ποίηση. Μεταξύ άλλων όμως εξασφαλίζει την μέγιστη ασφάλεια στην κίνηση των υπερσύγχρονων συρμών, οι οποίοι κατασκευασμένοι από «ελαφριά» υλικά, πετάνε κυριολεκτικά πάνω σε μαγνητικές ράγες και θέτουν σε ανταγωνιστική αμηχανία ακόμη και τα αεροπλάνα. Εκεί, όπου βεβαίως δεν μεσολαβεί θάλασσα. Αλλά ποιος ξέρει; Μπορεί και ιπτάμενα υπερδελφίνια στο μέλλον να ταπεινώσουν τους ωκεανούς. Παρόλο πάντως, που η φύση δεν θα αποδεχτεί ποτέ αυτού του είδους τις ταπεινώσεις, εμένα ως προς την έννοια του ταξιδιού, με απασχολεί περισσότερο ότι το σιδηροδρομικό τουλάχιστον ταξίδι υπονομεύεται πολύ περισσότερο από το ίδιο το μέσον του. Αν εξαφανιστεί η ζωντανή απόλαυση από την κίνηση, την συμβατή με την δική μας οπτική ικανότητα, μάλλον θα περιοριζόμαστε στην τηλεόραση του τραίνου, για να δούμε ένα τοπίο, από το οποίο μόλις προ ολίγου περάσαμε ή διασχίζουμε εκείνη την στιγμή. Και θα πρέπει να μιλάμε πλέον απλώς για μετακινήσεις, όχι για ταξίδια. Ας είναι. Εμείς οι παλαιότεροι, που προλάβαμε τα ταξιδέψουμε, έχουμε τουλάχιστον το προνόμιο των αναμνήσεων. Οι νεώτεροι μάλλον θα αρκεστούν σε κάποιου είδους προσομοιώσεις του παρελθόντος ενδεχομένως μέσω εφαρμογών σε εξελιγμένα κινητά. Τα πράγματα εξελίσσονται κατ' αναλογία. Όπως τα παιδιά της γενιάς μου, πολύ περισσότερο τα παιδιά τους, δεν θα γευτούν ποτέ τις ντομάτες και τα καρπούζια, που γεύτηκε η γενιά μου, έτσι δεν θα ταξιδέψουν με τον δικό μας τρόπο, παρότι τα τραίνα ακόμη θα ταξιδεύουν. Παρασύρθηκα όμως και ίσως αναίτια πολυλογώ κινδυνεύοντας μάλιστα να θεωρηθώ ... τραινοβάμων, αν όχι οπισθοδρομικός. Όχι, δεν τα βάζω με την εξέλιξη. Αλλά με τον νεοελληνικό νεορεαλισμό, που θεωρεί, ότι εξέλιξη σημαίνει νέες χαράξεις γραμμών, καινούργια

βαγόνια, μηχανές θηριώδους ιπποδύναμης με ταυτόχρονη κατάργηση του δικτύου σε υπέροχες διαδρομές (π.χ. Μπράλος, Τρίπολη) στις οποίες, αν αναπαλαίωνε σταθμούς-αρχιτεκτονικά αριστουργήματα και συντηρούσε μερικούς παλιούς συρμούς, θα είχε και σημαντικά οικονομικά οφέλη από την τουριστική εκμετάλλευση. Ο κόσμος κουρασμένος από την ιλιγγιώδη ταχύτητα της σημερινής ζωής αποζητάει λίγο παρελθόν, εξιδανικευμένο φυσικά, για να ξεκουρασθεί ψυχικά. Δεν είναι τρελοί αυτοί οι Σουηδοί π.χ., που πραγματοποίησαν ένα τέτοιο «project» ντύνοντας μάλιστα με κοστούμια εποχής το σιδηροδρομικό προσωπικό, το οποίο υποδέχεται τους επιβάτες σε ένα ταξίδι παρελθόντος αλλά πάντως σε τοπία, που υπολείπονται των δικών μας.

Το δικό μου αξέχαστο ταξίδι υπήρξε, ασφαλώς με τρένο, και συγκεκριμένα με το Hellas Express τον χειμώνα του 1978. Αθήνα-Μόναχο. Μέσω της ενιαίας ακόμη τότε

Γιουγκοσλαβίας. Ήταν η πρώτη μου φορά, που έβγαινα στο εξωτερικό στα εικοσιέξι μου χρόνια. Στα σημερινά παιδιά αυτό φαίνεται μάλλον αδιανόητο. Αλλά οι περισσότεροι από εμάς και από τους γονείς μας δεν είχαν την οικονομική ευχέρεια τότε να βγουν στην Ευρώπη, όπως έλεγαν συλλήβδην το εξωτερικό, και μάλιστα πολλοί από την επαρχία δεν είχαν γνωρίσει καν την Αθήνα! Οι δε μετανάστες, πολύ περισσότερο εκείνοι, που πήγαιναν ακόμη πιο μακριά, στην Αμερική ή την Αυστραλία έμεναν αποκλεισμένοι στα εθνικά τους γκέτο με τις παραστάσεις του χωριού, ενώ η φυσιολογική ζωή κυλούσε δίπλα τους κι εκείνοι οι άμοιροι, χωρίς να ευθύνονται σε τίποτα ασφαλώς, βυθισμένοι στη βιοπάλη και την προσωπική ιδρωτο-αιματοβαμμένη οικονομία και στην ψευδαίσθηση της επιστροφής, έμοιαζαν μετά από χρόνια κωμικοτραγικά όντα παλαιολιθικής εποχής, την οποία είχαν προ πολλού ξεπεράσει οι συγχωριανοί τους του παντοτινού εσωτερικού. Αυτές ήταν και οι πρώτες εμπειρίες μου από τη Γερμανία, όπου μέχρι να αναγνωρίσω το καινούργιο περιβάλλον, συναναστρεφόμουν με συμπατριώτες. Ας επιστρέψουμε όμως στην πρώτη... νύχτα γάμου μου με το εξωτερικό. Όταν ξύπνησα στην τότε Γιουγκοσλαβία, κάπου κοντά στα Σκόπια, αντίκρισα ένα πρωτόγνωρο χιονισμένο τοπίο, με μια ιδιότυπη ομορφιά, χαμηλά κεραμιδόσπιτα δίπλα σε πολυκατοικίες σοβιετικού τύπου, όταν ξαναβράδιασε βρισκόμουν πια στον βορρά, κοντά στη Λιουμπλιάνα και από εκεί και πέρα, στην Αυστρία και τη Βαυαρία έτριβα τα μάτια μου μπροστά στα ωραιότατα αγροτικά σπίτια-βίλες με τα πολύχρωμα ανθοστόλιστα παράθυρα, που μαρτυρούσαν «άλλο» επίπεδο και προκαλούσαν πολιτισμικό σοκ στον προερχόμενο από ένα δυτικότροπο βαλκανικό κράτος, έχοντας ενδιάμεσως διασχίσει και το πρωτότυπο. Για μένα εκείνο το τριανταεξάωρο ταξίδι δεν θα μείνει μόνο αξέχαστο αλλά και ανεπανάληπτο, συγκρινόμενο μόνο με την ερωτική συγκίνηση, που προκαλεί η ερωτική αποδοχή από πρόσωπο, που δεν τολμάς όχι να εξομολογηθείς, αλλά ούτε καν να υπαινιχθείς την ερωτική σου διάθεση. Και εκείνο φαίνεται να σου διατίθεται, όπως μόνο στα όνειρά σου, ενώ τώρα είσαι ξύπνιος και ξαφνικά σου χαμογελά κι εσύ απλώς το κοιτάς αποσβολωμένος, ακίνητος και σιωπηλός, άτολμος και κομπλεξαρισμένος, γιατί σου μιλά σε μια ξένη γλώσσα και θα σου πάρει καιρό να

αποκωδικοποιήσεις ακόμη και αυτό το ευγενικό χαμόγελο, που την συνοδεύει, κι όταν το καταφέρεις θα συνειδητοποιήσεις το ανέφικτο της επικοινωνίας, όπως το απαιτεί μια ερωτική σχέση. Θα παραιτηθείς από το εκφραστείς ερωτικά, δηλαδή ποιητικά σ' αυτή την γλώσσα, θα αρκεστείς (πάλι με τραίνο) στην επιστροφή, εμπλουτισμένος με την αξέχαστη εμπειρία, αλλά και πεπεισμένος, ότι μόνο στο δικό σου χώμα το δικό σου δέντρο, μπολιάζοντάς το με τον πλούτο, που το ταξίδι σου έδωσε, μπορεί να ευδοκιμήσει και να δώσει καρπούς. Πάει, το παίρνεις απόφαση. Το ταξίδι στο 'δωσε η Ιθάκη, είναι αξέχαστο μα παρ' το απόφαση, ανήκει σ' εκείνην.

- **Εντυπωσιακό το αποτέλεσμα, μιας ολόκληρης ποιητικής συλλογής που περιστρέφεται γύρω από τραίνα. Θα μπορούσε να θεωρηθεί ανόητη μια ερώτηση, τι σημαίνουν για εσάς τα τραίνα, αφού αρκεί κανείς να διαβάσει τους στίχους σας για να καταλάβει. Για όσους όμως δεν διάβασαν ακόμα τα ποιήματά σας θέλετε να απαντήσετε σε πεζό λόγο;**

Θα σάς πω λοιπόν πεζά πράγματα. Και ταυτόχρονα ένα μύθο θα σας πω. Αυτόν που γνωρίζουμε όλοι. Όλα ανάγονται στην έκπληξη της πρώτης ανάγνωσης της ζωής. Στα πολύ παιδικά χρόνια. Αυτό που ξαναδιαβάζεις αργότερα και το ξαναζεις εν συνειδήσει και εν νοσταλγία. Θα σας πω τη δική μου ιστορία, που η επαναβίωσή της 65 χρόνια αργότερα στην τηλεόραση μου επανέφερε την κινητήρια συγκίνηση μαζί με την ιδέα να συγκεντρώσω όλα όσα έγγραφα επί 50 και περισσότερα χρόνια βασισμένα σ' αυτή την πρώτη συγκίνηση. Ασφαλώς γνωρίζετε τη θρυλική ταινία «Ούτε γάτα ούτε ζημιά» με πρωταγωνιστή τον αξεπέραστο Βασίλη Λογοθετίδη ως Λαλάκη και την πειστικότετη ως Λολότα Ρένα Στρατηγού, το παράνομο ζευγαράκι, που ταξιδεύει λάθρα με την ωτομοτρίς (αυτοκινητάμαξα) εν έτει 1955 για τη Θεσσαλονίκη, και δεν φτάνει ποτέ. Ε, λοιπόν ανεγνώρισα σ' αυτό το τραίνο εκείνο, με το οποίο ταξίδεψα κι εγώ, μέσα στο πιλοτήριο με τον μηχανοδηγό παρακαλώ, από

την πόλη καταγωγής μου την Λάρισα προς Αθήνα τριών χρονών, εν έτει 1955! Έκτοτε με αυτόν τον κρουστό ήχο και την μουσική εκείνης της μακρόσυρτης κόρνας ταξίδευα και στον ξύπνο και στον ύπνο μου ακόμα. Τι κρίμα που η μείωση του χρόνου της διαδρομής Αθήνα-Θεσσαλονίκη κατήργησε τα Βάγκον λι, ακόμα και τα κλινοθέσια στα ονειρώδη νυχτερινά δρομολόγια. Εγώ τα πλήρωνα ακόμα και μέχρι τη Λάρισα, που έπρεπε να αποβιβασθώ, μετά από πέντε-επτά ώρες, αν ήμουν τυχερός, με τις συχνές καθυστερήσεις, λόγω μονής γραμμής, αγουροξυπνημένος. Τώρα που ξανακέρδισα, λόγω συνταξιοδότησης, τον προσωπικό μου χρόνο, ξαναζώ τα ταξίδια εκείνα, χορταίνοντας και τον ύπνο, στα όνειρά μου.

- **Σας αρέσει να απαγγέλετε δυνατά σε κοινό στίχους σας;**

Ανέκαθεν θεωρούσα, ότι η ποίηση είναι κυρίως τέχνη δωματίου. Αναθεώρησα αρκετά την άποψή μου, όταν διεπίστωσα, ότι ο λίγο ή ο καθόλου εξοικειωμένος αναγνώστης συχνά παραβλέπει τη στίξη και χάνει με τους τόνους και τον τονισμό του ποιητικού κειμένου, έτσι δεν αρνούμαι την απαγγελία, ως πρώτη επαφή με το ποίημα, ει δυνατόν από τον ίδιο τον ποιητή ή έναν ηθοποιό δασκαλεμένο από εκείνον, αλλ' όχι απαραίτητως δυνατά, απλώς με καλή άρθρωση και ευκρίνεια.

- **Υπάρχει κάποιο σχόλιο από αναγνώστη σας που δεν θα ξεχάσετε;**

Πολλά. Αλλά πράγματι υπάρχει ένα, που άκουσα αρκετές φορές και όχι μόνον από έλληνες αναγνώστες. «Γιατί γράφετε τόσο απαισιόδοξα;» Θυμάμαι την αμηχανία, ίσως και θυμό του Γιάννη Βαρβέρη, όταν σε μια παρουσίαση, νομίζω την τελευταία του στο Μέγαρο Μουσικής, το ίδιο τον είχαν ρωτήσει. Παρόμοιες ερωτήσεις με απαξιωτικό μάλιστα τρόπο περιελάμβαναν και κριτικές του Καρυωτάκη. «Μπορείτε να μου υποδείξετε κάτι αισιόδοξο;» και θα το υιοθετήσω αμέσως, ή κάτι τέτοιο είχε αντερωτήσει ο τελευταίος. Δεν είχαν ακόμη γίνει γνωστοί ο Ρίτσος και ο Ελύτης, ποιητές, που για εντελώς διαφορετικούς λόγους εθεωρούντο (και) αισιόδοξοι. Σε

διαφορετικές εποχές και περιστάσεις τούς έφεραν ως παράδειγμα και σε μένα. Ντρεπόμουν τότε να πω, ότι δεν συμεριζόμουν την αισιοδοξία του Ρίτσου (όπως και ο ίδιος στο σπουδαιότερο μέρος του έργου του), αλλά πάντα ακούγοντας το όνομα Ελύτης αναστέναζα και έλεγα «Μακάρι να ήμουν Ελύτης!» Αλλά ενδόμυχα και μικρόψυχα ήμουν ικανοποιημένος που και κανείς άλλος δεν υπήρξε. (Δεν μιλώ για απομιμήσεις).

- **Σήμερα στην Ελλάδα μπορεί κάποιος αν τον ρωτήσουν «Με τι ασχολείστε;» να πει «ποιητής»;**

Αν δεν έχει καμιά άλλη σοβαρή ασχολία ή ανάγκη βιοπορισμού και αν τού το έχουν βεβαιώσει άλλοι, ίσως. Βέβαια οι μωροφιλόδοξοι δεν κρατούν πισινή. Οι σκέτοι φιλόδοξοι ξέρουν κατά βάθος, ότι πάντοτε στην γωνία τούς περιμένει ο ύστατος κριτής, αν και το ύστατος παίρνει και αυτό νερό και σηκώνει οποτεδήποτε συζήτηση, μα και αυτός δεν εμφανίζεται ο άτιμος ποτέ στον ίδιο τον αυτοαποκαλούμενο ή επονομαζόμενο ποιητή, αλλά πολύ αργότερα. Ίσως και για να μην τον πικράνει. Περίεργο που τον παραδέχονται και τον επικαλούνται οι πάντες, αλλά και τον διεκδικούν εν ζωή. Κι εκείνος από την κρυψώνα του αμετάπειστος. «Πέθανε πρώτα και βλέπουμε».

- **Πώς συνεχίζει κανείς όταν «λείπει» (για να πάμε και στην τελευταία σας ποιητική συλλογή) αυτός που θα ήθελε να είναι μαζί του; Πόσο βοηθάει η ποίηση, η τέχνη στο να τον νιώθει κοντά του;**

Η ποίηση νομίζω τον βοηθάει μόνο στην κατανόηση και την παραδοχή, ότι ο εκείνος ή εκείνη, που **λείπει**, ναι μεν **δεν είναι** πια κοντά του, αλλά **ήταν**. Ακόμη και όσο ήταν. Ακόμη και όσο ο ίδιος ήταν. Και ξέρετε τι σιγουριά και παρηγοριά είναι αυτή; Μια καινούργια αγάπη γεννιέται από την έλλειψη και αντιστέκεται στον χρόνο, που,

όπως βλέπετε, κάνει παντού την εμφάνισή του. Ως απόλυτος κριτής είναι ακαταμάχητος, αλλά στον πόνο αποδεικνύεται ψευτογιατρός.

- **Για εσάς τραίνα είναι μόνο το ταξίδι ή και οι σταθμοί αναμονής; Τι θα μπορούσατε να μας πείτε για τα παγκάκια στους σταθμούς αναμονής των τραίνων;**

Τραίνα είναι το ταξίδι, οι σταθμοί αναμονής, οι επιβάτες (ως απλοί ταξιδεύοντες ή ως το σπάνιο είδος των ταξιδιωτών) και οι...αργόσχολοι. Είναι αλήθεια ότι "ταξίδι μόνο" δεν νοείται. Μόνος μπορεί να είναι ένας άνθρωπος, με οποιαδήποτε από τις παραπάνω ιδιότητες, ακόμη κι αν συνοδεύεται. Ειδικά στην εποχή μας, που οι περισσότεροι άνθρωποι απομονώνονται αυτιστικά στα κινητά τους, ώστε, ακόμη κι αν ταξιδεύουν, να μένουν αδιάφοροι για τη διαδρομή και να φθάνουν στον προορισμό τους ουσιαστικά αμετακίνητοι! Ταυτόχρονα όμως και να βιάζονται. Γι' αυτό και τα τραίνα ολοένα εξελίσσονται, γίνονται ολοένα ταχύτερα και ταχύτερα και καταφέρνουν όχι μόνον ν' ανταγωνίζονται το αεροπλάνο, αλλά και ουδετεροποιούν την αίσθηση του ταξιδιού. Κοιτάξτε μέσα από τις μεγάλες επιφάνειες των μη ανοιγόμενων πλέον (λόγω ταχύτητας και κλιματισμού) παραθύρων ενός υψηλών ταχυτήτων τραίνου. Τα δέντρα, τα σπίτια, ο,τιδήποτε ανήκει στο τοπίο, που περνάτε, σχεδόν πολτοποιείται, ομογενοποιείται, αν δεν εξαϋλώνεται, έχετε την αίσθηση, ότι βρίσκεστε μάλλον σε αεροπλάνο και περνάτε μέσα από σύννεφα. Από την άλλη πλευρά, έτσι περιοριζόμενος ο χρόνος της διαδρομής, κοντεύει να εξισωθεί, αν δεν ελαχιστοποιείται σε σχέση με εκείνον στις αίθουσες αναμονής των σταθμών, τον οποίο οι ταξιδεύοντες πρέπει να συνυπολογίσουν στο ταξίδι.

Τώρα, αν ρωτάτε για μένα, εγώ πάντα, όχι μόνο συνυπολόγιζα αυτόν τον χρόνο, αλλά γοητευόμουν κιόλας συνταξιδεύοντας νοερά, όχι μόνον προς τον δικό μου προορισμό, αλλά και σε όλους τους άλλους, για τους οποίους αναχωρούσαν, αλλά και από τους οποίους αφικνούσαν τα τρένα. Και έτσι, σιγά σιγά "χωρίς περίσκεψιν, χωρίς αιδώ", αλλά με λύπη, έφτασε αυτή η αναμονή να μου γίνει σχεδόν αυτοσκοπός. Δηλαδή ν' ανήκω πλέον στους αργόσχολους. Να προτιμώ να πιώ τον καφέ μου σ' έναν σταθμό, αντί σ' ένα Cafe, παλαιότερα μια καφετέρια, στο κέντρο της πόλης (Σε καφενείο δεν πάτησα ποτέ). Τα παγκάκια τα προτιμώ πάντως στα πάρκα. Είτε στις ελληνικές πόλεις είτε στο εξωτερικό. Τα παγκάκια ανήκουν περισσότερο στον καθαρό αέρα, της Κηφισιάς φερ' ειπείν, ακόμα και στον σταθμό του Ηλεκτρικού, αλλά στους σταθμούς γενικώς παρουσιάζουν κατά κανόνα βρώμικη και μίζερη εικόνα, μια λύση ανάγκης, είτε από έλλειψη χρημάτων είτε για αναμονή τελευταίας στιγμής. Τις νύχτες χρησιμεύουν ακόμα και για κρεβάτι καταπτοημένων επιβατών ή αστέγων. Φιλοξενούν όμως κάποτε και κουλουριασμένα ζευγαράκια (άλλης τάξης βεβαίως από εκείνα στα νυχτερινά πάρκα) κυρίως φοιτητών και φοιτητριών, στην πραγματικότητα παιδιών, που απαλλαγμένα από τον οικογενειακό

κλειό περιμένουν το τραίνο για την πόλη των σπουδών τους, που ισχύει επίσης και ως του πρώτου έρωτα.

Αν δείτε κάποιον μοναχικό μεσήλικο, ακόμα και τρίτης ηλικίας, να κάθεται στην αίθουσα αναμονής, ή και σε παγκάκι της πλατφόρμας ενός σταθμού και να μην επιβιβάζεται στο τραίνο, που ετοιμάζεται ν' αναχωρήσει, μην βιασθείτε ν' αναρωτηθείτε, τί γυρεύει εκεί, αφού δεν ταξιδεύει. Ταξίδι μόνο δεν νοείται.

Το παγκάκι

Το παγκάκι ήταν εκεί, στην θέση του.

Είχε λιακάδα και είχε καθίσει ένα ζευγαράκι.

Ξαφνικά άρχισε -μεσ' τη λιακάδα'

Ν' απλώνεται ομίχλη. Σκέπασε όμως

Μόνο την γυναίκα και σταμάτησε.

Έμεινε ένα παγκάκι μισό, μ' έναν άντρα.

Όταν η ομίχλη διαλύθηκε, ο ήλιος

Έκανε τον κύκλο του και ο άντρας έφυγε

Και ξαναγύρισε, ήταν μια άλλη μέρα.

Σαράντα οκτώ χρόνια πριν,

Το παγκάκι ήταν εκεί στην θέση του.

Μ' ένα ζευγαράκι καθισμένο στην λιακάδα.

(Από τη συλλογή «λείπει»)

Ολόκληρη η συνέντευξη στο <https://tetragwno.gr/themata/prosopa/theodoros-p-zafeirioy-xanazo-ta-taxidia-ekeina-chortainontas-kai-ton-ypno-sta-oneira-moy>